KRALJEVNA
NA ZRNU GRAŠKA

ART. 377/1-6

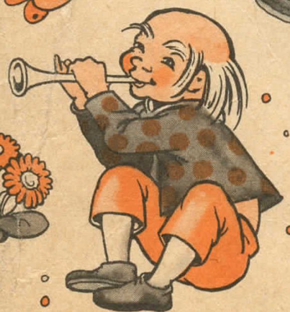

KRALJEVNA NA ZRNU GRAŠKA

Živio jednom jedan kraljević, koji se htio oženiti nekom lijepom kraljevnom. No, on je želio da to bude prava pravcata kraljevna. Odlučio je otputovati u svijet. Vjerovao je da negdje postoji prava pravcata kraljevna koja će mu se svidjeti. Njegovi su sluge pripremili sve što je bilo potrebno za put. Kraljević je sjeo u svoju raskošnu kočiju i otputovao.

Poslije nekog vremena kraljević se potišteno vratio u dvorac, jer nije našao kraljevnu kakvu je zamišljao. »No, pričaj mi«, rekla je njegova majka kraljica tješeći ga: »Mora još negdje biti pravih kraljevni!«

»O da«, odgovorio je on, »kraljevni

ima. Ali uvijek postoji nešto što ne odgovara. Nisu me mogle uvjeriti da su prave!« Jedne večeri nastalo je užasno nevrijeme. Sijevalo je i grmilo, kiša je pljuštala. Jao onome tko nije pod krovom! Kralj i njegov sin sjedili su udobno u toplom salonu i igrali »Čovječe, ne ljuti se.«

Uz toplu peć gotovo da i nisu primjećivali nevrijeme. »Ti si na potezu«, reče kralj svome sinu.« U taj čas netko je zakucao na velika vrata. Kralj i kraljević pogledali su radoznalo kroz prozor, ali u mraku i kiši ništa nisu mogli raspoznati. Zato je kralj sišao da vidi tko to tako kasno kuca.

Pred vratima je stajala neka kraljevna. Kako su je samo kiša i vjetar raščupali! Kralj ju je uveo u dvorac, gdje se najprije okupala u toploj vodi. »Kako li je zgodna!« govorile su sobarice koje su joj pomagale, »izgleda kao prava kraljevna.« — »To i jesam«, rekla je. »Ja sam prava pravcata kraljevna.«

Kraljeviću se lijepa kraljevna jako svidjela. Bila je upravo takva kakvom je zamišljao svoju buduću ženu. Dok su večerali, blaženo joj se osmjehivao. Želio je od srca da se pokaže kao kraljevna. Nije niti pomislio da je njegova majka kraljica, već smislila kako da ispita radi li se o pravoj kraljevni.

Kraljica je također željela da njen sin oženi pravu pravcatu kraljevnu. Donijela je zato zrno graška iz smočnice i postavila ga na dno postelje u kojoj će kraljevna spavati. Nad zrno položila je mnogo mekanih perina. Sasvim gore, na vrhu, bilo je mjesto za kraljevnu.

Ona je bila jako umorna od naporna puta. Jedva je čekala da poslije večere pođe spavati. Ljupkim kretnjama popela se na krevetić, i bez daha legla na perine. Ali nikako nije mogla zaspati. Zrno graška, koje je ležalo pod tim svim mekanim perinama, pritiskalo ju je tako da su joj ujutro sva leđa bila plava i zelena.

Tako osjetljiva može biti samo prava kraljevna. Kako je samo kraljević bio sretan zbog tog otkrića!
Odmah ju je zamolio da mu bude žena, a kraljevna je rado pristala. To je bilo prekrasno vjenčanje. Zrno graška ležalo je izloženo u posebnoj vitrini, na crvenom baršunastom jastuku, gdje se još i danas može vidjeti.

NAŠA DJECA
ZAGREB 1978

PRIREDILA: NADA IVELJIĆ

TISAK PESTALOZZI-VERLAG
ERLANGEN